

تولپ و الاهیات اصلاحات: پایداری مقدسین

نوشته‌ی: آر. سی. اسپرول

پولس در رساله به فیلیپیان می‌گوید: «او که عمل نیکو را در شما شروع کرد، آن را تا روز عیسی مسیح به کمال خواهد رسانید» (فیلیپیان ۱: ۶). در اینجا وعده‌ی خدا است که او قصد دارد آنچه در روح ما آغاز کرده را به پایان برساند. بنابراین، اصل قدیمی در الاهیات اصلاحات درباره‌ی پایداری مقدسین، این است: اگر شما از آن برخوردارید - یعنی اگر ایمان حقیقی دارید و در وضعیت فیض نجات‌بخش قرار دارید - هرگز آن را از دست نمی‌دهید. اگر آن را از دست بدهید، هرگز از آن برخوردار نبوده‌اید.

می‌دانیم که بسیاری از مردم اعتراف به ایمان می‌کنند و روی بر می‌گردانند و آن اعترافات را رد و انکار می‌کنند. یوحنا رسول از آنانی ذکر می‌کند که همراهی رسولان را ترک کردند و درباره‌ی آنان می‌گوید: «از ما نبودند، زیرا اگر از ما می‌بودند با ما می‌ماندند» (اول یوحنا ۲: ۱۹). واضح است که آنها پیش از ترک جمع، در شرایط حضور ظاهری با شاگردان بودند. آنها یک اعتراف ایمان ظاهری انجام داده بودند و عیسی روشن کرد که برای یک فرد ممکن است چنین کاری انجام دهد در حالیکه دارای آنچه اعتراف می‌کند، نیست. عیسی می‌گوید: «این قوم به زبان‌های خود به من تقرّب می‌جویند و به لب‌های خویش مرا تمجید می‌نمایند، لیکن دل‌شان از من دور است» (متی ۱۵: ۸). عیسی حتی در پایان موعظه‌ی سر کوه هشدار می‌دهد که در روز آخر، بسیاری نزد او می‌آیند و می‌گویند: «خداوندا، خداوندا، آیا به نام تو نبوت نمودیم و به اسم تو دیوها را اخراج نکردیم و به نام تو معجزات بسیار ظاهر نساختیم؟» اما عیسی آنها را دور می‌کند و می‌گوید: «هرگز شما را نساختم! ای بدکاران از من دور شوید!» (متی ۷: ۲۳). او نخواهد گفت: «من برای مدتی شما را می‌شناختم، بعد شما بد شدید و به من خیانت کردید. نه! شما هرگز بخشی از کلیسای مرئی من نبودید.» تمام هدف برگزیدگی خدا این است که قوم خود را در امنیت به آسمان برساند؛ از همین رو او وعده می‌دهد آنچه شروع کرده را به پایان برساند. او نه تنها زندگی مسیحی را آغاز می‌کند، بلکه روح القدس به عنوان تقدیس‌کننده، ملزم‌کننده، و یاری‌دهنده با ماست تا پایداری‌مان را تضمین کند.

می‌خواهم تاکید کنم این مقاومت در ایمان، بر پایه‌ی قوت خودمان نیست. حتی پس از تولد تازه‌مان همچنان در گناه می‌افتیم؛ حتی گناهی جدی. ما می‌گوییم برای یک مسیحی ممکن است که یک سقوط خیلی جدی را تجربه کند، درباره‌ی یک عقب‌گرد صحبت می‌کنیم، یک سقوط اخلاقی و نظایر اینها. نمی‌توانم درباره‌ی هیچ گناهی غیر از کفر به روح‌القدس فکر کنم که یک مسیحی حقیقتاً تولده تازه یافته ظرفیت انجام آن را نداشته باشد.

برای مثال، می‌توانیم به نمونه‌ی داوود در عهد عتیق نگاه کنیم. بدون شک داوود مردی مطابق دل خدا بود. قطعاً او یک انسان نوزاده بود. روح خدا را در خود داشت. محبتی عمیق و پرشور برای امور خدا داشت. با اینحال، این مرد نه تنها مرتکب زنا شد، بلکه درگیر دسیسه‌ای هم شد تا ترتیبی دهد که شوهر معشوقه‌اش در جنگ کشته شود - که در حقیقت توطئه‌ای برای قتل بود. این مسئله‌ای جدی است. حتی با وجود اینکه میزان جدیت توبه‌ای را می‌بینیم که داوود در نتیجه‌ی سخنان ناتان نبی به او انجام داد، نکته این است که داوود افتاد، و خیلی جدی هم افتاد.

پولس رسول به ما علیه داشتن دیدگاهی درباره‌ی قوت روحانی خودمان هشدار می‌دهد. او می‌گوید، «آنکه گمان برد که قایم است، با خبر باشد که نیفتد» (اول قرنتیان ۱۰: ۱۲). ما در فعالیت‌های بسیار جدی‌ای سقوط می‌کنیم. پطرس رسول، حتی پس از آنکه به او هشدار داده شده بود، مسیح را انکار کرد و قسم خورد که هرگز او را نمی‌شناخته است - یعنی خیانت به عیسی در منظر عموم. او علیه خداوند خود مرتکب بی‌وفایی شد. وقتی به پطرس درباره‌ی آنچه در پیش بود هشدار داده شد، او گفت که هرگز چنین اتفاقی نخواهد افتاد. عیسی گفت: «ای شمعون، ای شمعون، اینک شیطان خواست شما را چون گندم غربال کند، لیکن من برای تو دعا کردم تا ایمانت تلف نشود؛ و هنگامی که تو بازگشت کنی برادران خود را استوار نما» (لوقا ۲۲: ۳۱-۳۲). پطرس افتاد، اما برگشت. او احیا شد. سقوط او موقت بود. برای همین است که می‌گوییم مسیحیان حقیقی می‌توانند به طور اساسی و جدی سقوط کنند اما هرگز کاملاً و نهایتاً از فیض ساقط نمی‌شوند.

من فکر می‌کنم این اصطلاح کوتاه متداول، پایداری مقدسین، به شکل خطرناکی گمراه‌کننده است. به نظر می‌رسد پایداری چیزی است که ما در خودمان و از خودمان انجام می‌دهیم. من باور دارم که مقدسین استقامت می‌کنند و آنانی که توسط خدا به طور موثر خوانده و با قدرت روح‌القدس از نو متولده شده‌اند، تا به پایان تاب می‌آورند. با این حال، آنها از این رو پایداری نمی‌کنند که در استفاده از رحمت‌های خدا بسیار کوشا هستند. تنها دلیلی که می‌توانیم برای تداوم‌مان در ایمان ارائه دهیم، این است که ما حفظ شده‌ایم. بنابراین، من اصطلاح «نگهداری مقدسین» را ترجیح می‌دهم چون فرآیندی که طی آن در مرحله‌ی فیض نگه داشته

شده ایم، چیزی است که توسط خدا انجام شده است. اطمینان من به پایداری ام، در توانایی خودم برای مقاومت نیست. اطمینانم بر قدرت مسیح برای حفظ من در فیض و بر قدرت شفاعت او قرار دارد. او ما را در امنیت به منزل خواهد رساند.

دکتر آر. سی. اسپرول، بنایانگذار سازمان خدمات لیگونیر و بنا کننده ی کلیسا Saint Andrew's Chapel در شهر سنفورد، ایالت فلوریدا بوده است. ایشان اولین ریس دانشگاه Reformation Bible College بوده و بیش از صد جلد کتاب به رشته تحریر درآورده که می توان به قدوسیّت خدا (The Holiness of God) اشاره کرد.

این مقاله در وبسایت [خدمات لیگونیر](https://fa.ligonier.org) منتشر شده است.